

Občudovanja vredna je tudi njegova zmernost v jedi in pijači. Tako zmeren je bil pa iz dveh vzrokov : iz ljubezni do vboštva, in pa da je zatajeval svoje telo.

Brat Peter Aranda, ki je skozi sedem let sedel pri mizi poleg sv. Paškalka, je poteril s prisego, da božji služanik ves ta čas ni pokusil mesa, niti rib ali kake druge bolj tečne jedi ; vsa njegova hrana je bila le juha in nekoliko zelenjave. To pa je znal svetnik pred drugimi tako prikrivati, da bi še on tega ne bil vedel, ke bi ne bil na to posebno pazil.

Ko je svetnik skusil korist in sladkost zmernosti, se je postal skozi deset let vsaki teden po trikrat ob suhem kruhu in vodi, tako tudi pred prazniki Matere božje, in družih svetnikov, vse zapovedane postne dni in ob petkih skozi vse svoje življenje. Skozi dvajset let ni pil vina ; kedar ga je pa moral piti iz pokorščine, ga je pil prav malo. Sadje, grozdje in drugo zelenjavo je jedel, ko je začela gnjiti. Keder je hotel jesti gorke juhe, jo je vzel iz posode, ki je bila pripravljena za vboge. Kruh je jedel, ko je bil vže terd in plesniv ; druge jedi pa, ko so svoj pravi okus vže zgubile.

S takim zatajevanjem samega sebe je ta božji služabnik dosegel najvišji verhunc popolnosti in si pridobil vse čednosti v največi meri. Zdelo se je, da vsaka zavzema popolnoma njegovo serce, vse njegovo djanje in nehanje, da ena drugi daje blišč in in odsev. Saj je v njegovi ljubezni odsevala njegova terdna vera, v poterpežljivosti njegova ponižnost, v sramožljivosti njegova čistost, v vdanosti njegova pokorščina, v serčnosti njegova spokornost, v zatajevanju zmernost, v pobožnosti mir serca in slednjič v njegovem redovnem življenji najnatančnejše spolnjevanje sv. vodila. Spodbujal pa je tudi druge z besedo in zgledom, naj spolnjujejo sv. vodilo do pičice.

Enkrat ga vprašajo neketeri bratje, kaj jim je storiti, da dosežejo popolnost in se tako gotovo zveličajo. Sv. Paškalk jim odgovori tele besede :

„Spolnujte natanko naše vodilo, tako boste sveti in se boste zveličali.“

Občuvovanja vreden je tudi njegov serčni mir. Serce je imel popolnoma umu podložno. Če tudi je bil po natori zelo kjezi nagnjen, vender ga ni nihče nigdar videl jeznega, vznemirjenega ali nejevoljnega. V vsem njegovem djanji in nehanji se je kazala neka ljubeznjiva krotkost. Nikdar ni zgubil pri svojih de-

lih in opraviilih, če so bila še tako zoperna in težavna, miru svojega serca.

Vse svoje sobrate je enako ljubil ter jim po opominu sv. očeta Frančiška ljubeznjivo stregel, kaker streže skerbna mati svojemu otroku.

Tudi ga niso videli nigdar žalostnega, ampak vedno v Bogu veselega. Keder ni mogel več svojega veselja s serci prikrivati, ga je kazal očitno s prepevanjem slave božje, tudi v zamaknjenji.

Nagnjenje do posvetnih reči je bilo vmerlo v njegovem sercu tako popolnoma, kaker bi ga ne bila človeška mati rodila. Le to izjemo je delal, da je raje in bolj pogostokrat govoril s pobožnimi in krepostnimi, kaker z drugimi.

Zgodovina sv. obhajila.

(Dalje.)

Tako so zaupljivo občevali mej seboj naš Zveličar v zakramentu svetega Rešnega Telesa in prvi kristijani. Pa dasi ravno so le-ti tako sveto živeli, da nas njih zgledno življenje zelo sramoti, vender njihova svetost ni bila edini vzrok pogostnega svetega obhajila. Pripomogla je k temu ravno tako tudi nevarnost, ki jih je vedno obdajala v sredi poganskega sveta. Natančniši pogled na njihovo življenje do četrtega stoletja, v katerem se je cesarstvo podverglo cerkvi, nam bo to pojasnil.

Moti se, kedor meni, da so bili vsi kristijani prvih časov svetniki. Tudi to moramo pomisliti, da so bili v prvih treh stoletjih dolgi presledki, ko ni bilo preganjanja, vsaj splošnega ne. V prokonzuljski Afriki p. ni znano, da bi bil kak kristijan zavoljo vere smert terpel tja do časa scilitanskih marternikov pod Septimijem Sévérom, od leta 193 do 211. Ko je Decij zasedel cesarski stol, leta 249, po več delih rimske deržave že nad trideset let ni bilo preganjanja *). Po smerti Valerijanovi, leta 259, in po razglasu verske sterpljivosti pod Galijénom, Valerijanovim sinom, je ostala kerščanska cerkev v miru skoraj do pod konca vlade cesarja Dijoklecijana, do 303. Mej tem časom je bilo že

*) Gl. Ivan Križanič: „Zgodovina svete katoliške cerkve“. Izdala Mohorjeva družba. I. zvezek, str. 46.

sprejetih v katoliško cerkev na tisoče in tisoče nevernikov, ki niso nikedar mislili na čast marterništva. Častniki cesarske straže, svitle gospe, evnuhi, komorniki v cesarski palači so se pokristijanili. Zato so se pa kristijani, ko so 22. februarija pridderli neverniki v škofijsko cerkev v Nikomediji in množico, ki je bila pri sveti maši, razpodili, ali ko je bil na veliko noč vkaz cesarjev o preganjanji razglašen, težko da menj prestrašili, kaker ke bi dandanašnji redarstvo sè silo napadlo katero nasih cerkev. Tudi v prejšnjih časih, pred temi, se je primerilo, da so kristijani pozabili dni preganjanj. V tretjem stoletji je dolg mir kristijanom zmehkužil duše. Obnašanje vladike Pavla iz Samosate do kraljice Zenobije je bilo gotovo bolj podobno obnašanju kakega dvorjana, kaker pa marternika. Malo prej, preden je preganjanje pod Decijem kaker strela z jasnega neba zadelo kerščansko gospodo velike in lepe Aleksandrije, je že mnogo kristijanov v največih službah odpadlo od kerščanstva in zopet darovalo malikom. Pred tim strašnim časom si je cerkev marisikedaj odpočila in oddehnila; da, še celo kak žarek upanja, je semtertja posijal, da bo nova vera zmagala, posebno ko so prihajala kristijanom različna sporočila iz cesarskih palač, kako misli o njej cesar in cesarski dvor. Marcija, cesarja Komoda žena, ali kali, je bila kristijana ter je pri njemu prav mnogo veljala. Julija Mameja, mati Aleksandra Severa, je slavnega kerščanskega pisatelja Origena poklicala, naj jo uči sveto kerščansko vero in cesar sam je imel v svoji izbi tudi Kristusovo podobo, in na svojo palačo je dal zapisati besede Kristusove: „Kaker hočete, da bi ljudje vam storili, tako jim tudi vi storite“. Cesar Filip Arabec je bil menda tudi kristijan. Marisikaka ženska in marisiketeri moški se je vtegnil le zato pokristijaniti, ker je menil, da ga potem čaka bolj zložno življenje; da bo le svete zakramente prejemal. pa bo tako povse mirno in s častjo prišel v nebesa. Mej pšenico se je prikazal tudi plevel, kerščanstvo se je ohladilo.

Pa saj drugače tudi ni moglo biti. Kerščanstvu se imajo pridobiti vsi narodi, vsa ljudstva ž njih dobrimi in slabimi lastnostmi. In tako je tudi mreža svete cerkve zajela prerazličnih rib. Iz razuzdanega mesta Korinta in iz učenih šol v Atenah in v Marziliziji so se nabirali v katoliško cerkev. Kerščanstvo je prišlo na vozove potujočih Tatarov in v kočee divjih Numidov. Terma budistova, verska navdušenost perzijskega častivca ognja,

vraže, vkoreninjene v vroči kervi strastnega afrikanca, premetenost bistroumnega aleksandrinca, vse to se je imelo podvreči kerščanstvu, združiti v eno celoto, v eno kerščansko čredo. V dolgem času počitka in verskega premirja je vtegnila marisiketerega zmej teh motiti nevarna verska skušnjava, mlačnost, omahljivost, zakaj, ne smemo pozabiti, da so živeli mej svetom pogani in kristjani vse navskriž. Kerščanske žene imajo poganske može, kerščanske device poganske matere in očete. Tista zmedena in zavozlana vprašanja, ki dandanašnji vznemirjajo katoličane, posebno spreobrnjence, so motila kristijane tadajnjih časov. Kako ravnati z mešanimi zakoni, kako živeti in se vesti v vsagdanjem, društvenem življenji, vse to jim je napravljalo velike sitnosti. Kolikokrat se je primerilo, da so kristijanu ponudili jedi, ki so bile darovane malikom, ali je zašel k poganskim pitnim daritvam, ali so mu vkazali, naj nosi vence v čast Bahu in Veneri. Okoliščine so nanesele, da so kristijani prišli v poganska društva, na poganska gledišča in najostudniša veseljšča. Vse to se je res godilo in vemo tudi, da so se še celo kristijani, ki so prav pogostoma prejemali svete zakramente, venderle dali zvabiti tudi v poganska nagnusna gledališča. Sveti Ciprijan, ali kedorkoli je že pisal o glediščih (de spectaculis), omenja kristijana, ki je šel na ravnost iz cerkve tjakaj, s presvetim Rešnim Telesom, ki se mu je pri razdelitvi dalo v cerkvi. Dalje pripoveduje tudi o kazni, ki se je naložila osebi, ketera je sveto obhajilo božjeropno prejela, in kako da je plamen švignil iz posode, kjer je bila sveta hostija, ker je kristijan, ki jo je vzel seboj domov, ne-spoštljivo ž njo ravnal.

Kaj moramo sklepati od tod? Iz vsega tega razvidimo, da tudi v prvi cerkvi niso s a m o z a t o pristopali tako pogostoma k svetemu obhajilu, ker so bili vsi kristijani svetniki.

Razen tega ne' smemo pozabiti, da je disciplina ali cerkveni red pri tem zakramentu se ohranil še dolgo, ko je preganjanje kristijanov že minilo. Sveti Bazilij, ki je vmerl leta 379, nam sporoča, da so verniki po Egiptu še o njegovem času sveti zakrament nosili seboj domov. Vsagdanje sveto obhajilo je bilo seveda že bolj redko; kristijani v Aleksandriji in v Ceza-reji so se še obhajali tri do štiri krat na teden. Še celo iz sedmega stoletja se bere pri nekem pisatelju izgled, da je ka-

toliška žena krivoverskega moža prejela sveto obhajilo iz rok svoje sosedu, ki je hranila sv. rešno telo v svoji hiši. —

(Dalje prih.)

Sveti Rok,

spoznavavec tretjega reda.

Pobožna Libera in njen žlahtni in bogati mož Janez sta bila dolgo brez otrok. Še le v visoki starosti sta izprosila od Boga sinu, ki je dobil pri svetem kerstu ime Rok. Sv. Rok je bil rojen v Monpeljeru na Francoskem leta 1295. Bog mu je dal že pri rojstvu znamenje, erdeč križ na persih, da ne bo za ta svet, in že kaker otrok je sv. Rok to kazal, ker je ob sredah in petkih le enkrat hrano vžival, in kaker deček se je ob teh dnevih ostro postil. Bogaboječi stariši so ga izredili v božjem strahu in ga naučili ljubiti bližnjega, posebno pa pomagati vbozim in popotnikom. Oče in mati sta mu ymerla, še preden je stopil v dvajseto leto; zapustila sta mu veliko posestvo, pa tudi lepe nauke. Velikega premoženja je, kar je mogel, prodal in vbozim razdelil, drugo očetovo posestvo je pa svojemu stricu izročil v oskerbovanje. Zakaj dobro je vedel, kar je Kristus rekel, da se bogati težko zveličajo. Potem si je napravil siromašno romarsko obleko ter se je odpravil v Rim. Na Laškem je v Akvapendenti, Čezeni, Rimu in drugih mestih kužnim stregel, jih tolažil in ozdravljajal sè znamenjem sv. križa. Na njegovo prošnjo je kuga tudi ponehala. Slednjič je prišel v Pjačenco, kjer je veliko kužnih sè znamenjem sv. križa ozdravil in smerti rešil. Ali tukaj se je kuga tudi njega prijela. Nehvaležni meščani so ga zapodili iz bolnišnice in mesta; komaj je prilezel v bližnji gozd, kjer se je v zapuščeni hiši vlegel na gola tla. Vsi so ga zapustili, samo dobri Bog ne: saj on nigdar ne zapusti svojih zvestih služabnikov. Pri njegovih nogah je začel studenec izvirati, s katerega vodo si je gasil žejo in spiral rane, in grajski pes mu je prinesel vsak dan kos kruha. Gospodu Gotardu Palastreli se je čudno zdelo, da je od nekaj dni sem njegov pes vsak dan vzel kos kruha z mize in ga nesel v bližnji gozd. Nekoga dne je šel za psom in prišel do sv. Roka in tam je videl,

kako mu je dal kruh in potem lizal rane. To je gospoda tako genilo, da je zapustil vse, kar je imel, ostal pri sv. Roku in zanj hodil kruha prosit. Keder je sv. Rok ozdravil, se je vernil v nehvaležno mesto, kjer je še zmirom kuga razsajala. Prehodal je mestne ulice, delal križe čez bolnišnico in hiše in kuga je prenehala. Zdaj ga meščani niso pustili iz mesta, ali sv. Rok se jim je vender iztergal iz rok ter odešel v svoj rojstni kraj, kamer ga je gual notranji glas. Keder je prišel domov v Montpellier k svojemu stricu, ki je bil mestni sodnik, ga ta ni spoznal. Imel ga je za ogleduha in ga zaperl v ječo, kjer je ostal do smerti celih pet let. Dasiravno je bila ječa temna, je vender imel v nji sv. Rok neka nebesa, ker je imel v nji obilno nebeške tolažbe. Bog mu je razodel tudi dan in uro njegove smerti, in ko se je ta približala, je prosil duhovnika, ki bi mu podelil svete zakramente. Ko je stopil mašnik v ječo, jo je našel vso v svetlobi, in ko je previdel sv. Roka in mu dušo priporočil, je povedal mestnemu sodniku vse, kar je videl v ječi. Sodnik se je temu smejal; pa vender je rekel, da bo preiskal to stvar. Ali mej tem je sv. Rok vmerl. Njegovo telo so našli v nebeški svetlobi in zraven njega tablico, na kateri je bilo zapisano Rokovo ime, stan in rod in pa te le besede: „Naznanjam, da bodo okuženi ušli grozoviti kugi, ako se bodo priporočili sv. Roku.“ Mestni sodnik, stric sv. Roka, je ves osupnjen poklical svojo mater in ta je sv. Roka po erdečem križu na persih hitro spoznala za svojega unuka, po katerem je jokala in s katerim je njen sin tako gerdo ravnal. Da bi svoje gerdo ravnanje vsaj nekoliko popravil, ga je dal slovesno pokopati in na njegovem grobu lepo cerkev sezidati. Sv. Rok je vmerl v 32. letu svoje starosti 16. avgusta 1327; njegovo telo je bilo poznej preneseno v Benetke v njemu posvečeno cerkev. Ker je sveto živel in s znamenjem sv. križa kužne ozdravljjal, so ga začeli skoraj po vsi Evropi kaker svetnika častiti in cerkve zidati njemu v čast. Dan njegove svete smerti, 16. avgusta, so verni sami od sebe praznovali, kaker ga praznujejo tu pa tam še zdaj prihajajoč v procesijah v cerkve sv. Roka. Papež Urban VIII. je poterdil njegovo češčenje in papež Pavel III. pravi v buli „Cum a nobis petitur,“ da je bil tretjerednik.

Verni častijo sv. Roka kaker patrona zoper kugo, kolero in druge kužne bolezni. Kužna bolezen je, kaker učijo učeniki pobožnega življenja, dvojna, ena okuži telo, druga pa dušo. Huj-

ša je zadnja, ki okuži in smert prinese duši, in ta dušna kuga je vsak smertni greh. Najhujša kuga je pa nečistost, ki se prav težko ozdravi in prav lahko še veliko drugih okuži. Ako se hočeš obvarovati te dušne kuge, posnemaj sv. Roka, ki je patron zoper dušno kugo sè svojim zgledom. Zapustil je vse in je vbog v tretjem redu pokoro delal, Bogu služil in bližnjemu pomagal. Ako hočeš tedaj, da se te ne bo prišla ta dušna kuga, ne smeš imeti serca navezanega na bogastvo, čast, posvetne in nevarne veselice in na poželenje drugim dopasti, temuč beži pred takimi rečmi, spolnuj božje in cerkvene zapovedi in bodi ponižen ud v tretjem redu. Ako pa imaš zdravo, še ne okuženo dušo, moreš upati, da te bo sv. Rok tudi telesne kuge, kolere in influence obvaroval sè svojo mogočno priprošnjo pri Bogu; ali ako se te je prišla kaka kužna bolezen, te bo ozdravil, ako ga boš prosil, zakaj Bog sam je to obljubil. Zato večkrat moli sledečo cerkveno molitev sv. Roku na čast:

O Bog, ki si po svojem angelju, ki mu je tablico prinesel, svetemu Roku obljubil, da se tistega, kateri ga bo na pomoč klical, nobena bolečina kuge ne bo doteknila, prosimo Te, dodeli nam, ki obhajamo njegov spomin, da bomo po njegovem zasluženju in priprošnji obvarovani smertne kuge na telesu in duši. Po Kristusu Gospodu našem. Amen. *)

P. A. F.

Dolžnosti starišev.

V naših časih je jako potrebno večkrat govoriti in tudi pisati o dolžnostih starišev do svojih otrok, ker skoraj edini vzrok, da je zdaj tako slabo na svetu, je zanemarjanje teh dolžnosti. Nate toraj tu kratko razlaganje toliko važnih dolžnosti, in tudi kedaj in kako se večkrat greši proti njim.

Stariši so najprej dolžni ljubiti svoje otroke. Zato grešijo tisti, kateri otroke sovražijo; ki so jim nevošljivi; jih gerdo gledajo; naposled jim resno žele slabo. To so grehi, in veliki grehi! Kaj pa naj rečemo o tistih stariših, kateri svoje otroke opravljajo, to je njih slabosti ali grehe drugim odkrivajo in jih tako ob dobro ime pripravlajo?

*) Primeri: Bolandisti mesec avgust; Fr. Quint Müller, Geschichte des h. Franziskus und der Franziskaner; Sanct Francisci Glöcklein 15. Jahrg.

Ako je grešno skrite grehe svojega bližnjega drugim praviti, je toliko bolj grešno to storiti glede svojih otrok. Sicer pa je kaj tacega storiti mej stariši dopuščeno in celo dolžnost. N. pr. mati vé kaj slabega o hčeri ali sinu, oče pa nič; in vender ako bi on to vedel, bi gotovo preskerbel, da se otrok poboljša; v takem slučaju mati greši, ako ne pove možu. Stariši, dobro si zapomnite, da na tak način storite „tudi greh!“ Vi bi tako pali v greh, kateremu se pravi, kar vže veste iz kerščanskega nauka: „h grehu molčati, in greh spregledati.“ In koliko je takih starišev! Otroci zahajajo v vsakoverstne grešne priložnosti, kaker v kerčme, po plesih, in po družih vsakoverstnih grešnih veselicah; stariši pa molčé, ali k večemu govoré kaker Helij: „Otroci ne delajte tako, ker to ni lepo za vas!“ O moj Bog, tako malo starišev je sveto navdušenih v takih slučajih! Stariši, keder gre za dušo vaših otrok, recite jim resno, in prav resno, da naj vas slušajo, ali pa naj gredo iz hiše! Od te terjatve ne odjenjajte, ker gorje hiši, kjer zapovedajo tisti, kateri bi morali slušati! Nadalje so stariši dolžni ljubiti vse otroke enako. Pri tem je pa treba razločiti. V svojem sercu morete ljubiti enega bolj ko družega, ali zunaj tega ne kažite, ker lahko zakrivite velike prepire in sovraštva. Ljubite vse enako, saj so vsi v a š i otroci. Sovražite slabih otrok hudobije, pa ne njih osebe. Ako res vaš Benjamin zasluži večo ljubezen kaker drugi, pohvalite ga zdaj pa zdaj, ali ob enem spodbudite druge, da naj bodo tudi oni dobri. Z eno besedo ljubite tako svojega Benjamina, da bodo drugi vaši otroci njega mogli posnemati, in ne vas in njega sovražiti. To o ljubezni do vaših otrok. Zdaj pa kako morate skrbeti za njih telesni in dušni prid. Ljubezen brez dela, je prazna ljubezen. Ako res ljubite svoje otroke, morate to v djanju pokazati. Stariši kateri skerbe za telo in dušo svojih otrok, oni so pravi stariši. Naj prej so dolžni stariši, in posebno matere skrbeti za pravo hrano malih otrok, in pa se varovati vsega, kar bi moglo vplivati na njih zdravje, kaker n. pr. varovati se pretežavnega dela in jeze; posebno tega še pred ko pride otrok na svet. Kar se tiče hrane, oni jo morajo preskerbeti, dokler si je otroci sami ne morejo pridobiti. Nadalje morajo stariši tudi skrbeti za bodočnost svojih otrok, tako da jako grešijo, ako otrokom o pravem času ne preskerbijo stanu, naj si bode kmetiški, rokodelski ali pa gosposki stan. Proti tej dolžnosti grešijo tisti stariši, kateri puste otroke raje pohajati, kaker da bi jih silili, naj se kaj uče.

Pri tej priliki, je potrebno nekaj k sercu reči starišem, kateri imajo otroke na višjih šolah po mestih; ob enim se bo pa govorilo tudi občno, kaj so dolžni oni za dušo svojih otrok. Otroci imajo dušo in telo. Gdor skerbi samo za telo, tak oče ali mati, je žival in ne človek; koliko menj pa še kristijan! Stariši toraj imajo veliko dolžnost svoje nežne otročiče učiti k zveličanju potrebne resnice sv. Vere in pa navadne molitve, ketere mora znati vsak kristijan. Na tak način oni izročijo učiteljem dobre otroke, kateri bodo gotovo zmirom bolji, samo ako so dobrim kerščanskim izgojiteljim izročeni. Se ve da, ako vi stariši niste storili svoje dolžnosti v tem, in vaši otroci se ne gredo učiti na višje šole, slabi vpliv ne bo tolikanj; strašan za bodočnost vaših otrok gorje pa vam in otrokom, ako jih pošljete na višje šole že pokvarjene, to je take, ki znajo vse, samo tisto, kar je potrebno h zveličanju duše, jim je „španjska vas.“ Sicer se pa, hvala Bogu, v našem milem narodu, težko najde taka nemarnost pri stariših. Velika večina otrok gre pri nas v mesto kerščansko zgojenih, ali žalibog, zavoljo nevednosti starišev, se vernejo domov, morda čez par mesecev, ali čez leto, pokvarjeni, da je groza. Šli so v šole jagnjeta, vernejo se volkovi. Kaj je temu vzrok? Temu je več vzrokov, ali morda ne, večkrat edini, ali vsaj največi vzrok so sami stariši. Iščete li stariši pravo kerščansko stanovanje, ali po domače „kvartir“, svojemu sinovi? Oh kolikokrat se zgodi, da gledate le na ceno, to je, da je kar mogoče „najbolji kup;“ ali na družbo v kateri bo moral vaš sin celih deset mesecev živeti, za to se nič ne zmenite. Koliko bi se moglo tukaj pisati o strašnem vplivu spridenih tovarišev na nedolžnega otroka; ali ta spis bi bil predolg. Zato mi verujte stariši, da vas bo Bog strašno sodil, in tudi obsodil, ako veržete jagnje mej volkove! Preskerbite svojemu sinu stanovanje, kjer ste gotovi, da mu bodo tovariši dobri v celem pomenu besede, ako ne bi bili taki, najдите hišo, se ve da kerščansko, v keterej ni družih učencev. Ako se bo otrok spridel tudi sam, bo sam tega kriv; ako se pa spridi v družbi, ketere bi ga bili lahko obarovali, boste tudi vi tega krivi.

Vsakako je res, da na stanovanju ni vse ležeče, ker je mnogo družih vzrokov spridenja, ali verujte, da najpervi in največi vzrok je hudobna družba na stanovanju.

Naposled še nekaj o dobrem zgledu, keterega so dolžni dajati stariši svojim otrokom. Vsak človek ve dobro, da besede,

naj bodo še tako svete, nič ne pomagajo brez zgleda. Kako hočejo n. pr. stariši, da bodo njih otroci pobožni, ako so sami mlačni ali celo brezbožni? Kako je mogoče, da se otroci varujejo kletvine, ako ne slišijo od starišev družega ko kletvino? Mar bodo otroci mirni, ponižni, ako so stariši v vednem prepiru, ako so togotljivi, prevzetni? Kako hočete, da naj se otroci ljubijo mej sabo, ako vsaki dan vidijo, kako se oče in mati „kavsata“ kaker pes in mačka? Ako ste vi stariši slabi, morete govoriti in še toliko in toliko podučevati otroke, ali vse bo brez vspeha. Kaj bi se pa moralo reči o tistih stariših, kateri svoje otroke celo nalašče v greh zapeljujejo! Oh gorje, stokrat gorje jim! Taki naj se spomnijo, kaj govori Jezus, božji Sin, o pohujšanju! Ker sem gotov, da teh mojih besed ne bodo brali taki stariši, zato nočem o tem nadalje pisati. Da bi se taki stariši mej tretjeredniki našli, to je neverjetno. Opomniti pa moram, da, ako vi ne pohujšate svojih otrok, grešite vender, ako pustite družim, da doprinesejo to peklensko delo nad vašimi otroci. Pri teh besedah se res mora človek britko zjokati, ako pomisli na nemarnost toliko starišev! Koliko je brezvestnih starišev, kateri pustijo svoje nedolžne otročiče cel dan pohajati! Ni jim mari pozvediti s kom in kam zahajajo. Kaj se pa zgodi?... Da zgubé neprecenjeno nedolžnost, še pred ko jo poznajo!... Oh stariši, kaj bo Bog z vami storil, ko pridete pred sodnji stol!... Ako se nočete tako strašno pregrešiti zoper svoje otroke, imejte jih zmirom pred očmi. Ali rekli boste, da to ni mogoče. Jaz pa ponavljam, imejte jih zmirom pred očmi, ker tudi, ako se gredo igrati z dobri in nepokvarjenimi otroki, jih imate pred očmi. Toliko več pa morate paziti na odrasle otroke. Ne zaupajte preveč njih tovarišem ali tovarišicam! Večkrat so tisti, katerim vi zaupate, največji pohujšljivci vaših otrok. Gotovo znamenje, da so taki, je, ako se na skrivaj pogovarjajo, in se koliker mogoče ljudi ogibajo v svojih pogovorih. Ako kaj tacega zapazite, ločite jih precej in ostro! ker drugači se boste strašno pregrešili nad svojimi otroki!

Naposled si dobro zapišite v glavo nasledne nauke razumnih zgojiteljev:

I. Stariši, gojite v strahu božjem svoje otroke do šestega leta. Ako ste svoje dolžnosti do takrat zanemarjali, je vse zgubljeno! Otrok je do tistih let kaker kos voska, s keterega more umetnik narediti angeljčka, pa tudi spako!

II. Razločite dobro pri otrocih, keder so prišli k razumnosti, mej pogreški, ketere storijo hote, in tistimi, ketere storijo nehote. Ako storijo kaj iz hudobije, kaznujte jih; po kazni pa se jih varujte obžalovati, ker tako ne bi nič pomagala vaša kazen. Ako pa otroci kaj nehote razbijejo, zlomijo i. t. d., ne kričajte na nje, ker, kjer ni hudobnosti, tam ni potreba kazni.

III. Ako vam otroci kaj malega vzamejo, ali v mali stvari lažejo, ne kričajte na nje rekoč, da so to veliki grehi, zavolj katerih jih bo Bog vergel v pekel. Učite jih raje, da gdor se navadi na male grehe, da počasi pade v velike, smertne.

IV. Komaj otroci začnejo govoriti, učite jih tudi moliti. Vlivajte v njih mehka, nedolžna serca pobožnost k Bogu, Materi božji, angelju varihu.

V. Ne pustite otrok brez dela, temuč dajte vsacemu primerno delo v roke, ker tako se bode zgodaj prinavadi tega, kar je paloženo vsacemu Adamovemu otroku.

VI. Navadite otroke vže zgodaj na zmernost v jedi in pijači. Oh, da bi vedeli stariši, kako škodijo duši in telesu otrokovemu, ako ga zmirom polnijo z jedjo in pijačo! Pri tem naj opomnim, da je vino in žganje pravi strup posebno za male otroke.

Stariši, dobro pomislite na svoje težke dolžnosti. Težke so resnično, ali z božjo pomočjo bodo lahke. Molite večkrat, da, vsaki dan, da vam Bog pomagaj gojiti vaše otroke tako, da boste imeli veselje nad njimi vi in Bog, predobri Oče vaš in vaših otrok.

P. H. R.

S v. M a r t i n.

XXIV.) Martinu hudobni duh nagaja.

Znano je tudi, da so se mu pogostoma angelji prikazovali, in da so se razgovarjali ž njim. Hudiča je imel pa tako jasno pred očmi, da ga je v vsaki podobi spoznal, bodisi da je obdržal lastno svoje bitje, bodisi, da se je spreminjal v različne slike. In ker je hudič vedel, da se mu ne more prikrivati, zato ga je često z gerdimi psovkami napadal.

Nekega dne prilomasti v njegovo izbico s kervavim volovskim rogom, ter kaže kervavo desno roko in se baha s hudobijo ravnokar doprineseno. „Martin? pravi, kje je tvoja moč? jednega tvojih sem ravnokar vmoril“. Martin skliče brate, pove, kaj mu je naznanil zlodej, ter vkaže, naj skerbno pregledajo vse celice, koga je zadela ta nezgoda. Naznanijo mu, da nobenega meniha ne manjka, ali neki kmet, najet za plačilo, je šel z vozom po derva za samostan v hosto. Vkaže, naj mu gredo nekateri naproti, in res ne daleč od samostana ga najdejo na pol mertvega; govoril je še toliko, da pove vzrok smerti in rane. Vpreženim volom so se tili jermeni odvezali; ko jih tesneje zavezuje, ga sune vol z rogom v trebuh. Kmalu potem je vmerl. On bo vedel po kakki sodbi božji je bila dana hudiču taka moč. — Pri Martinu je bilo to čudovito, da je ne le to, kar smo gori povedali, temuč mnogo takega, če se je kedaj primerilo, dolgo prej vedel ali bratom naznanil, da mu je bilo sporočeno.

Velikrat se mu je hudič prikazal, in sicer v različnih podobah, da bi mogel prekaniti svetega moža s tolikimi zvijačami. Včasih je vzel nase podobo (rimskega boga) Jova, včasih Minerve ali Venere, najčesče Merkurija. Toda Martin se je vselej neprestrašeno varoval s znamenjem svetega križa in pomočjo molitve. Slišala so se včasih zmerjanja, s katerimi so ga zlodeji napadali, pa Martin se ni zmenil, vedel, da je to prazna reč. Nekateri bratje so pričali, da so slišali, kako je hudič z gerdimi besedami grajal Martina, zakaj jemlje marisiketere brate v samostan, kateri so kerstno nedolžnost zgubili v raznih napakah, in našteva vse njih grehe. Martin je vgovarjal vragu stanovitno. Stare pregrehe se očistijo po spreobrnjenju na novo boljše življenje; po milosti božji se imajo grešniki odvezati grehov, če jenjajo grešiti. Ko nato pravi hudič, da grešnim ljudem ne pripada odpuščenje, da gospod ne more izkazati milosti onemu, kedor je jedenkrat padel, Martin zavpije: „Ti nesrečnik, ke bi ti sam jenjal zapeljavati, zalezovati ljudi, ke bi se kesal svojih dejanj sedaj še, ko je sodba blizu, jaz bi tudi tebi obljubil milost v zaupanju na Gospoda Jezusa Kristusa.“ O kako sveto zaupanje v milost božjo! Če tudi ni imel oblasti, vendar je kazal željo in nagnjenje. — In ker je govorjenje o hudiču in njegovih zvijačah, upam da ne bo odveč, če prav celo ne spada sem, povedati, kar se je zgodilo, ker je tudi v tem nekaj Martinove kreposti in se čudenja vredna stvar po pravici spominu izročiti,

v zgled, kako se varovati, ako se pozneje kedaj kaj takega prigodi.

XXV.) Antolijeva prevara in hudičevo sleparstvo.

Neki Klar*), plemenit mladenič, kmalu mašnik, zdaj po srečni smerti zveličan, je bil vse zapustil in k Martinu prišel ter je v kratkem času dosegel verhuncec vere in vseh čednosti. Ker je prebival ne daleč od škofovega samostana in se je mnogo bratov pri njem mudilo, je prišel k njemu neki mladenič, Anatolij po imenu, ki je pod meniško obleko ležnjivo ponižnost in nedolžnost kazal, in nekoliko časa vkup z ostalimi stanoval. Potem čez nekaj časa je pravil, da angelji ž njim govore. Ker mu ni nihče verjel, jih je mnogo sè znamenji k veri prisilil. Naposled je šel tako daleč, da je terdil, mej njim in mej Bogom hodijo poslanci, in je že hotel veljati za enega izmej prerokov. Klar se pa nikaker ni dal prisiliti, da bi bil veroval. Oni mu je zažugal z jezo božjo in šibami, ki bodo berž nastopile, ker ne veruje svetniku. Naposled se je neki tako izustil: Vidite, to noč mi bo Bog iz nebes poslal belo obleko, v kateri bom v sredi vas prebival, in to vam bo znamenje, da je božja moč v meni, ker bom z božjim oblačilom obdarovan. Na to napoved so bili vsi v velikem pričakovanju. Okoli polnoči je nastal ropot, kaker bi hotelo z mesta spraviti ves samostan. V celici, kjer je bil tisti mladenič, se je bliskalo mnogo luči in slišati je bilo šum sem ter tja tekajočih in nekak hrup mnogih glasov. Potlej, ko je potihnilo, pride vun in enega izmej bratov, Sabacija po imenu, k sebi pokliče ter mu pokaže oblačilo, v katerem je bil. Ta ostermi in skliče ostale. Celo Klar priteče in pri luči, ki so jo prinesli, vsi obleko skerbno ogledujejo. Bila je pa silno voljna, prelepo bela, z bliščečim škerlatom, ali iz kakega blaga ali volne je, to se ni dalo spoznati. Radovednim očem ali potipana s prsti se vender ni zdela nič drugega ko obleka. Mej tem je Klar opominjal brate k molitvi, da bi jim Bog očitniše pokazal, kaj je tisto. Tako so ostali čas noči svete pesmi in psaljme peli. Ko

*) Ta Klar, znamenit učenec sv. Martina, ki je vmerl malo prej ko sveti škof, se tudi prišteva svetnikom; 8. listopada se obhaja njegov spomin. Sv. Pavlin Nolanski se ga večkrat s hvalo spominja in mu je na čast zložil trojno nagrobnico.

je dan napočil, ga je prijel za roko ter hotel peljati k Martinu, dobro vedoč, da njega ne prekanj hudičeva zvijača. Zdaj se je oni vbogi začel vpirati in terditi, da mu je prepovedano, naj se ne pokaže Martinu. Ko so ga pa prisilili, da je moral iti proti svoji volji, mu je zginilo tisto oblačilo mej rokami teh, ki so ga vlekli. Kedo torej ne bi verjel, da je bila tudi to Martinova moč, da hudič svojega sleparstva, ko je imelo Martinu pred oči priti, ni mogel več tajiti in skrivati?

Vender se je opazilo, da je bil skoraj prav ob tistem času na Španskem mladenič, ki si je z mnogimi znamenji pridobil veljavo ter se potem tako daleč prevzel, da se je za Elija izlajal. In ko so to mnogi nepremišljeno verovali, je dostavil še to, da je on Kristus, in s tem je tako slepil ljudi, da ga je neki škof, Ruf po imenu, ko Gospoda molil, za kar smo ga videli pozneje tudi odstavljenega od škofijstva. Mnogi iz mej bratov so nam pravili, da je tudi na Jutrovem bil ob tistem času nekdo, ki se je bahal, da je sveti Janez. Iz tega moramo sklepati, ker vstajajo taki krivi preroki, da se bliža prihod Antikristov, ki že v teh dela reznanske hudobije. Ne kaže pa zamočlati, s koliko zvijačo je tiste dni Martina hudič skušal. Nekega dne namreč, ko je molil v celici, se mu prikaže ves v erdeči luči, ki se je že pred njim svetila, da bi lažje slepil v jasni svitlobi, ki jo je vzel na-se, tudi v kraljevsko oblačilo oblečen, s krono iz biserov in zlata na glavi, s pozlačenimi črevlji, jasnega lica, veselega obraza, da bi ga bil človek za vse prej imel ko za hudiča. Martin je bil na prvi pogled ves omamljen in dolgo sta oba tiho molčala. Nato prvi začne hudič. „Spoznaj, pravi, Martin, koga gledaš. Jaz sem Kristus. Namenjen dolu stopiti na zemljo sem se prej hotel tebi prikazati“. Ko je Martin na to molčal in ōni ni dobil nobenega odgovora, si je upal hudič ponoviti prederzno terditev: „Martin, kaj se obotavljaš verovati, ko vidiš? Kristus sem jez“. Nato pravi oni, ker mu je Duh razodel, da je spoznal, da je hudič, ne Gospod: „Jezus Kristus, pravi, ni napovedal, da pride v škerlatu ali z bliščečo krono. Jaz ne bom veroval, da je prišel Kristus, če ne bo v taki obleki in obliki, v kakršni je terpel, če ne bo imel znamenj križa na sebi“. Na te besede je oni precej zginil kakor dim ter napočnil celico s tolikim smradom, da je zapustil gotov dokaz, da je bil hudič. Ta dogodek torej sem slišal, kakor sem ga povedal gori, iz ust Martina samega, da ne bo kedo mislil, da je basen.

Svetniki, zveličani, častitljivi in neketeri božji služabniki, iz vseh redov sv. Frančiška

v mesecu avgustu.

1. Leta 1795. je v Kamerinu na Laškem vmerl božji služabnik Janez Kerstnik Markuči, frančiškan, ki je bil tako svet da so pomoči iskali pri njemu, ko je še živel in po njegovi smrti, in da mu je mizar, ki ga je djal v trugo, iz pobožnosti uho odrezal in sabo vzel. Včakal je starost 88 let.

2. Posvečenje cerkve Marije Angelske ali porcijunkule, v kateri je izprosil sv. Frančišek sloveči popolni odpustek, ki ga dandanašnji dobe vsi, ki se ta dan ali pa dan poprej spovejo in obhajajo in v ta uamen obiščejo kako frančiškansko, kapucinsko ali samostanskega tretjega reda cerkev in tam nekoliko molijo, in sicer toliko krat, kolikerkrat obiščejo tisto cerkev v določenem času, namreč prvega avgusta popoldne, po noči od prvega do družega avgusta in družega avgusta do večernega mraka. Vse te odpustke lahko daruješ dušam v vicah.

3. V kolinski provinci na Nemškem je vmerl božji služabnik Gunter iz Brabanta, ki je kaker benediktinec stopil v frančiškanski red in spokorno in sveto živel do svoje smrti 1248.

4. Praznik svetega Dominika. Vstanovitelj dominikanov in sv. Frančišek sta se posebno ljubila, in zavoljo tega se še zmirom njiju reda posebno ljubita; vsi trije redovi sv. Frančiška praznujejo sv. Dominika kaker praznik prvega reda z osmino in ga imenujejo v duhovnih molitvah „naš sveti oče Dominik“; in kjer so dominikani in frančiškani obenem, opravljajo slovesno službo božjo denes frančiškani pri dominikanih; na dan sv. Frančiška 4. oktobra pa dominikani pri frančiškanih.

Častitljivi Janez Kerstnik Vijanej, mašnik iz tretjega reda in župnik v Arsu na Francoskem, je bil rojen 8. majnika 1786. 9. avgusta 1815 je bil v mašnika posvečen in 1818 za župnika v Arsu izvoljen, kjer je celih 40 let z apostoljsko gorečnostjo delal za zveličanje njemu izročene fare. Že kot deček je kazal nenavadno pobožnost. Njegove čednosti, ponižnost, krotkost, ljubezen in ostro spokorno življenje so poznej k njemu vabile kri-

stijane od blizu in daleč v taki množici, da je na dan po 12, 14, da še celo po 18 ur spovedoval. Kaker so poprej trumoma k njemu hiteli k spovedi, tako obiskujejo zdaj njegov grob; vmerl je v sluhu velike svetosti ta dan leta 1859 in preiskava, da bi ga prišteli mej zveličane, se nadaljuje.

5. Zveličani Čeko, tretjerednik, (Čeko je laško skrajšano ime za Frančišek), je bil rojen proti koncu trinajstega veka v Pezaru na Laškem. Vže mlad je svet zaničeval, in kot mladenič je po smerti svojih starišev vse svoje premoženje mej vboge razdelil, ter se odpravil na samotni kraj, kjer je ostro in sveto živel po vodilu tretjega reda. Z obilno miloščino, katero so mu dajali ljudje, je sezidal tri cerkvice po zgledu sv. Frančiška; zapuščene cerkve je popravljaj, svoje tovariše živil, vjete odkupoval in vbogim dekletam doto dajal. Ko je zbolel, so zaklali njegovi tovariši njegovega petelina in ga že oskubli, da bi ga mu napravili; ko je to zvedel, je bil žalosten, da so mu vbili zvetega ponočnega budivca; vzel ga je v roke in glej, perje mu je začelo zopet rasti in oživel je. Leta 1350 je vmerl zveličani Čeko in papež Pij IX. je poterdil njegovo nepretergano češčenje.

6. Leta 1726 je vmerl v Mehiki častitljivi Anton Margil, španski frančiškan, ki je kot goreč misijonar prehodil južno Ameriko, povsod sveti evangelij oznanjeval, misijonske kolegije postavljaj in vmerl poln junaških čednosti po neizrečenem delu in trudu v sluhu velike svetosti; njegovo sveto življenje preiskujejo v Rimu, da bi ga prišteli mej zveličane.

7. Okoli leta 1242 je živel v Fosombronu božji služabnik Rihard, škof in tretjerednik. Bil je iz plemenite rodovine; živel je pa dolgo v samoti sam za se v molitvi, premišljevanju in v duhovnih vednostih. Da je sprejel škofovsko posvečenje, so ga morali prisiliti. Kaker škof je pa podvojil svoje prejšnje molitve, poste in čuvanje. Zelo je skerbela za vboge, tolažil je žalostne, obiskaval bolnike in preobračal grešnike s svojimi pridigami. Kaker škof je stopil v tretji red in natančno spolnjeval vodilo tega reda; vmerl je bogat v čednostih v sluhu svetosti.

8. Božji služabnik Janez iz Buke, Arnavt po rodu, je živel okoli leta 1355 v sluhu svetosti. Pokopan je v Trogiru v Dolomaciji.

9. Zveličani Janez iz Ferma, navadno z Aljvernije imenovan, ker je dolgo prebival na ti sveti gori, je bil sin plemenitih starišev. Že kaker deček je sveto in spokorno živel; 13 let star je stopil v red sv. Frančiška, kjer je bil kmalu živ zgled vseh

čednosti, posebno pa ponižnosti, ostrega posta, čuvanja, dolge molitve, zaničevanja samega sebe in vsakoverstne ostrosti. Veliko dobrega je storil sè svojimi pridigami. Bog ga je z raznimi čeznatornimi milostmi obdaril in ko mu je v redu zvesto služil 50 let, ga je k sebi poklical na praznik sv. Lovrenca marternika leta 1322. Njegovo starodavno češčenje je poterdil Leon XIII.

10. Božji služabnik Amadej je bil grof na Portugaljskem in je prišel na Laško z Eleonoro, ženo nemškega cesarja Fridrika III. kjer jo stopil v frančiškanski red kaker lajik. Papež Ksist IV, ga je poklical v Rim, ga je v mašnika posvetil, dasiravno se je zelo branil, in si ga izvolil za svojega spovednika in svetovavca v vseh važnih rečeh. Na poti v Milan je zbolel in v sluhu svetosti vmerl v Milanu leta 1482.

11. Na Monte Kazale na Laškem je vmerl božji služabnik Anton Čirnej, ki je iz hrepenenja po popolnosti zapustil teatine, potem frančiškane in vstopil v kapucinski red, kjer je živel v neverjetni ostrosti, molitvi, premišljevanju in čednostih; vmerl je leta 1548.

V Insbruku na Tiroljskem je vmerl božji služabnik Teobaljd Svab, frančiškan, v letu 1635. Bil je sloveč pridigar, ki je sè svojim svetim življenjem in lepimi nauki spreobernal veliko grešnikov in na pravo pot pripeljal mnogo krivovercev.

12. Sveta Klara, devica in duhovna mati družega reda sv. Frančiška, je preživela otročja leta v nenavadni pobožnosti, zatajevanju in ljubezni do vbogih. Leta 1212 je začela nov red nun, ki se po nji klarise imenujejo. Kaker nuna je živela v postu, molitvi in ponočnem čuvanju; vmerla je v 60. letu svoje starosti leta 1253. Njeno še nestrohnelo truplo so našli leta 1850. Papež Aleksander IV. jo je prištel mej svetnice 2 leti po njeni smerti, Sikst V. je pa podelil za ta dan popolni odpustek frančiškanskim cerkvam za vse (28 sept. 1585).

13. Zveličani Peter iz Moljana je stopil kaker doktor cerkvenega prava v frančiškanski red, kjer je prav hitro in zelo napredoval v učenosti in čednosti; zavoljo tega si ga je sv. Jakob iz Marke za sodelovavca izvolil. Z apostoljsko gorečnostjo je tako vspešno oznanjeval božjo besedo, da so se grešniki spreobračali, skregani spravljali in jih je veliko svet zapustilo iz ljubezni do Boga. Bil je goreč spovednik, priden, moder in lju-

bezniv provincijalj. Vmerl je 25. julija 1490 in papež Klemen XIII. je poterdil njegovo češčenje.

14. Zveličani Sanktes je otročja leta nedolžno preživel in marljivo se učil kaker mladenič. Nekega dne ga je negdo z ostrino napadel; branil se je in varoval svoje življenje, mej tem je pa ranil svojega napadnika na bedru. To je šlo plemenitemu in nedolžnemu mladenču tako k sercu, da je zapustil svet in stopil v frančiškanski red kaker lajik. V prvem redu je živel v sveti ostrosti in v natančnem spolnjevanju vseh zapovedi. Opravljal je navadna dela v samostanu, molil, premišljeval in pokoro delal; posebno je častil presveto Rešnje Telo in Mater božjo. Vmerl je ta dan leta 1390 na Laškem, in papež Klemen XIV. je poterdil njegovo češčenje.

15. Leta 1450 je v Milanu vmerl božji služabnik Aljbert. Pod vodstvom sv. Bernardina Sijenskega je hitro in zelo rastel v učenosti, čednosti in svetosti. Pri njegovih pridigah je bilo včasih do 50.000 poslušavcev in veliko jih je stopilo v frančiškanski red. Papež Evgenij IV. ga je poslal kaker apostoljskega poslanca v Indijo, Etijopijo, Sirijo, Armenijo, Egipet in na Gerško, koder je brezštevilno razkolnikov zopet pripeljal v naročje svete cerkve.

16. Sveti Rok, spoznavavec tretjega reda sv. Frančiška, je bil rojen na Francoskem iz imenitne rodovine. Iz ljubezni do Jezusa je zapustil vse, kar je imel, stopil v tretji red in romal na Laško, kjer je stregel kužnim in jih veliko ozdravil s znamenjem sv. križa. Ko je kuga prenehala, se je vernil v svojo deželo in bogat v čednostih in zasluženju je vmerl leta 1327. Precej po njegovi smerti so ga začeli častiti in na pomoč klicati posebno v kužnih boleznih. Papež Urban VIII. je poterdil njegovo češčenje.

17. Sveta Klara iz Montefalja na Laškem, devica reda sv. Avgušтина in tretjega reda sv. Frančiška. Zelo mlada se je pridružila devicam, ki nosijo obleko tretjega reda in živijo skupaj. Ko je hiša, v kateri je živel sveta Klara, sprejela vodilo sv. Avgušтина, je ona še zmiróm do smerti nosila obleko tretjega reda in ob enem spolnjevala njegovo vodilo. Zmirom je molčala, zelo varovala svoje oči, ostro zatajevala svoje telo in posebno častila presveto Trojico in Kristusovo terpljenje. V 40. letu svoje starosti je vmerla v veliki svetosti leta 1308. Njeno telo je celo. Serce, ki se posebej hrani, je razdeljeno na dva dela,

ima na sebi podobo križanega Jezusa, tri žreblje, sulico, steber, pri katerem so Jezusa bičali, gobo, kladivo, klešče, ternovo krono in tri enake in enako težke kroglice, katerih ena je ravno tako težka kakor obe druge skupaj, in vsaka za se je tako težka kakor vse tri skupaj, kar pomenja presveto Trojico in tri božje osebe. Papež Leon XIII. jo je slovesno prištel mej svetnice 8. decembra 1881.

18. V Oropesi na Španskem je vmerl božji služabnik Didak, ki je v prvem redu sv. Frančiška Bogu služil v naj večem vboštvu in zatajevanju, v molitvi, premišljevanju in v natančnem spolnjevanju svojih dolžnosti. Ko je vmiral (leta 1543) ga je obdajala svetloba.

19. Sveti Ludovik, spoznavavec prvega reda sv. Frančiška in tuluški škof, je bil sin Karlja II. napoljskega kralja. 14 let star je moral iti na Špansko s svojimi brati, da je rešil vjetega očeta. Na Španskem je preživel 6 let pri frančiškanih, kjer se je učil, pa tudi zatajeval, molil in premišljeval. Ker je vmerl njegov stariši brat, bi bil moral on prevzeti vladarstvo po očetovi smerti, pa ko je bil negdaj bolan, je napravil dve obljubi, vednega devištva in, da bo vstopil v prvi red sv. Frančiška. Frančiškani se ga niso upali sprejeti, ker so se bali njegovega očeta. Dosegel je le toliko, da je smel biti posvečen v mašnika. Papež Bonifacij VIII. ga je imenoval za toluškega škofa. To čast je pa še le potem sprejel, ko mu je papež dovolil, da je smel stopiti v frančiškanski red, miloščino prositi po Rimu in slovesne redovne obljube napraviti. Svojo apostoljsko službo je zvesto opravljal, sè zgledom in opominjevanjem je veliko grešnikov spreobrnil; tudi mnogo nevernikov in judov je za sveto cerkev pridobil sè svojimi pridigami. Doma je vsak dan preživil 25 vbozih. Sveto čistost je neoskrunjeno ohranil do smerti. Vsem je bil v zgled sè svojo ponižnostjo, ljubeznijo in sè vsemi čednostmi. Vmerl je še le 24 let star leta 1299. Papež Janez XXII. ga je čez 18 let prištel mej svetnike in njegova mati, kraljica, je bila takrat zraven. V frančiškanskih cerkvah je ta dan popolni odpustek za vse (Sikst V. 28. sept. 1585).

20. Božji služabnik Frančišek iz Vere je bil lep zgled vboštva, molitve, zatajevanja, ponižnosti, pokorščine in vsake druge čednosti; neomahljivo poterpežljivost je kazal v terpljenju in bolečinah, ketere mu je Bog v obilnosti pošiljal protu

koncu njegovega življenja. Vmerl je v sluhu svetosti v Valjadolidu na Španskem leta 1556.

21. Leta 1296 je vmerl božji služabnik Konrad Prob (Probus) škof v Tulu, ki je bil učen in kreposten frančiškan, učenik v Švici, pozneje provincijalj na Nemškem. Cesar Rudolf I. ga je poslal kaker svojega poslanca k papežu Nikolaju III. in ta ga je posvetil za škofa, katero službo je 17 let opravil; potem se ji je pa odpovedal.

22. Okoli leta 1390 je vmerl na Toskanskem božji služabnik Francisek iz Florence, zelo pobožen frančiškan, ki je mej pervimi širil natančno spolnjevanje svetega vodi'a.

23. Častitljivi Angelj je bil sin plemenitih starišev. Mlada leta je preživel nedolžno in pobožno. V redu sv. Franciška je pa hitro postal zgled vseh čednosti. Bil učen in goreč pridigar; večkrat je bil gvardijan in provincijalj. Sveto vodilo je natančno spolnjeval in k temu tudi druge spodbujal; za to je pa moral veliko preterpeti. Papež Sikst V. ga je poklical v Rim. Živel je zelo ostro; postil se je večkrat ob kruhu in vodi; ljubil je samoto in vboštvo, nosil je oster spokorni pas in spal večinoma po tri ure na tleh. Veliko je molil in premišljeval in posebno častil Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu in Mater božjo. Vmerl je v Rimu v samostanu sv. Petra na hribu Montoriju ta dan leta 1596. Zdaj preiskujejo v Rimu njegovo sveto življenje in čudeže, da bi ga prišteli mej zveličane.

24. Pobožna devica Neža Štajner je bila rojena 29. avgusta leta 1813 v Tajstnu v pusterski dolini na Tiroljskem. Že od mladih let je bila pobožna in je prejela od Boga veliko milosti pa tudi terpljenja ji ni manjkalo. Preden je mogla stopiti k nunam svete Klare v Asizu je veliko težav in zaprek preterpela. 26. junija 1839 je bila preoblečena in po neizrekljivem terpljenju in poskušnjah je napravila slovesne redovne obljube 6. junija 1841. Kmalu potem so ji izročili novinke v Nočeri, kjer je napravila samostan, in na božje povelje mu je spisala pravila polajšanih klaris. Šla je v Rim, da jih je poterdil Pij IX. Ko se je vernila v Nočero, so jo poklicali v Perudžo, da bi tam s papeževim dovoljenjem in na željo takratnega škofa, sedanjega papeža Leona XIII. popravila (reformirala) samostan tretjerednic kaker je v Nočeri. Potem se je zopet vernila k svojim duhovnim hčeram v Nočero, kjer je delala do smerti za svoje in drugih zveličanje. Ta čas jo je Bog obiskaval z boleznijo, z notranjim

in zunanjim terpljenjem; preganjali so jo tudi hudobni duhovi, ki so se ji večkrat prikazali. Vmerla je ta dan leta 1862 polna junaških čednosti, posebnih milosti božjih in čudežev, kar zdaj sv. cerkev preiskuje, da bi ji dala čast zveličanih.

25. Sveti L u d o v i k, francoski kralj in patron tretjerednikov. Njegova pobožna mati ga je pobožno izredila in mu večkrat rekla: „Raji te vidim mertvega pa nedolžnega, kaker pa da bi smertno grešil“. Te besede so mu veliko pomagale, da je ohranil svojo nedolžnost. Še mlad je stopil v tretji red. Vladal je 44 let in je bil zgled vseh čednosti. Leta 1248 je šel prvič z veliko vojsko na Jutrovo, in drugič leta 1270 v Afriko, da bi rešil Sveto deželo iz rok Saracenov; ali to leto ga je smert prehitela, vmerl je za kugo 56 let star. Papež Bonifacij III. ga je mej svetnike prištel. V frančiškanskih cerkvah je ta dan popolni odpustek za vse.

Ta dan leta 1883 je vmerla v Boadeni v Belgiji pobožna devica tretjerednica Alojzija Latôv. Rojena je bila 30. januarja 1850 in je imela vboge pa pobožne stariše. Vže v otročjih letih je bila zelo skušana z boleznimi in terpljenjem, pa je vender stregla bolnikom, posebno leta 1866, ko je rasajala kolera 24. aprila 1868. prvi petek, ko je čudovito ozdravela, je stopila v tretji red in prejela Kristusove rane, iz katerih je ob petkih kri tekla. Poznej je prejela kervavo krono okoli glave in rano na desni strani persi. Ob petkih je bila zamaknjena, od začetka po 8 ur, potem pa po poldrugo uro. Čudovito je bilo njeno življenje od leta 1871, ko ni več ne spala, ne jedla, ne pila.

26. Frančišek iz Brešije, božji služabnik, je bil zelo pobožen in svet frančiškan, ki je posebno grešnike ljubil. Zakaj ako je opazil, da se je kak grešnik brez kesanja spovedoval, se je sam začel jokati in ga je tako genil h kesanju, ako je bil še tako terdovraten grešnik. Zelo pogosto je jokal tudi sicer čez grehe sploh, ker ljudje z njimi Boga žalijo. Neomahljivo je v Boga zaupal, kar mu je Bog s čudežem poplačal. Leta 1493 je bil gvardijan in takrat je bila huda lakota. Ves živež je razdelil mej stradajoče; potem se je pa v molitvi h Bogu zatekel in Bog mu je poslal po čudoviti poti živeža na več časa za samostansko družino in za vboge. Vmerl je ta dan 1523.

27. Zveličani Timotej iz Montékija, je stopil v frančiškanski red prav mlad. Sveto vodilo je prav natanko spolnjeval; go-reče premišljeval, ostro se postil, ponižen in poterpežljiv mašnik.

Ta zvesti božji služabnik je vmerl na Laškem leta 1504, njegovo nepretergano češčenje je poterdil Pij IX.

28. Leta 1561 je vmerl v Mesanji na Laškem božji služabnik Jakob iz Meljūja. Bil je učen in kreposten, zavoljo tega so ga večkrat izvolili za provincijalja; iz gorečnosti do natančnega spolnjevanja sv. vodila je prestopil v red očetov kapucinov, kjer je še dalje pobožno in goreče živel in pridigal. Zavoljo njegovih pridig so ga Dubrovčani hoteli imeti za svojega škofa, česar pa odločno ni hotel sprejeti. Častili so ga kaker svetnika in več let po njegovi smerti je ostalo njegovo telo nestrohnelo.

29. V Valjadolidu na Španskem je vmerl leta 1580 božji služabnik Hijeronim Oliváres, zelo učen frančiškan, na katerem so se svetile vse čednosti v visoki stopinji.

30. Božji služabnik Martin in Sarmijenta je bil kaker otrok zelo pobožen, je prav rad hodil k sv. maši in pridigi in kar je v cerkvi slišal, je doma pridigal sè stola. Pozneje je stopil v red sv. Frančiška, se pridno učil in rastel v čednosti. Bil je goreč mašnik in pridigar. Leta 1538 se je prepeljal v Ameriko, kjer je živel prav po redovniško in obenem oznanjeval nevernikom sveti evangelij. Cesar Karelj V. ga je priporočil, da bi ga izvolili za škofa, kar se je tudi zgodilo; pa kaker škof je živel vbožno, in je bil še bolj ponižen, prijazen in ljubezniv kaker poprej. Škofovsko službo je s čudovito modrostjo in čujočnostjo opravljal. Vmerl je v Puébli de los Angeles v Méhiki leta 1560.

31. V Arécu na Toskanskem je vmerl božji služabnik Benedikt iz Aréca leta 1280. On je mej svetom pobožno živel, v redu sv. Frančiška pa tako rastel v popolnosti, da ga je čez 5 let sv. Frančišek za provincijalja izvolil. Leta 1219 ga je poslal v jutrove dežele, kjer je sezidal mnogo samostanov in veliko Gerkov pripeljal v naročje sv. cerkve. Vmerl je v sluhu svetosti.

P. A. F.

Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnecsti poslov do samih sebe.

20. Služba po gostilnih.

Služba po gostilnicah, kerčmah, pivotočih, krepilnah ima tudi svoje nevarne strani. Seveda tudi tam morajo biti hlapci in dekle, strežaji, točaji, natakariče. Vender imaš ti najprej dolžnosti do samega sebe. Ako imaš voliti, si dolžan dobro prevdariti, bi li šel v tako službo ali ne, in ali moreš v tako službo iti z dobro vestjo.

Po gostilnah in krepilnah (reštavracijah) se shajajo najrazličniši ljudje. Vsaki more vstopiti. Gospodarji, da bi bil večji zaslužek, vabijo goste. Omislijo se potrebne in vgodne naprave. Troški so veliki, treba jih pokriti. Čim samogoltniši je gospodar, tim manj gleda na goste. Zgodi se, da so skupaj katoličani, protestanti, judje, pogani, tudi-kristijani. Govore o verah in obredih, ta tako, drugi drugači. Shajajo se ljudje vsaketerrega značaja, vedenja, govorjenja; večkrat se gode surovosti. Najdejo se tam ljudje čutni, strastni, meseni, izprijeni, nesramne obnaše. Jedo, pijo, napivajo, a kaj počenjajo pijani in na pol opiti, to vemo. V gostilnah odsedajo vsaki dan tujci, katerim se ne vidi, kaj je v njih. Gotovo je vse to različno, kaker so hiše in njih gospodarji. Gotovo pa je in izkušnja poterjuje, da po gostilnah in kerčmah se kaj lahko oškodi vera, čednost, sramožljivost. Opažam toraj sledeče:

1. Stariši in varihi naj ne pošiljajo mladih in neskušenih otrok v gostilne služiti. Lehko je, da tam vidijo in slišijo reči, ki jim bodo škodile vse življenje.

2. V hišah, kjer je nerodno gospodarstvo, kjer se terpi surovost, kjer se popiva, igra, ponočuje, ne smeš služiti. Vera, čednost se ti tam razbije.

3. So gostilne, v katerih ob nedeljah ne moreš izpolnjevati, kaker je treba, svojih verskih dolžnosti. Ni časa, da bi se vredno pripravil za sv. zakramente. Dolgo v noč moraš streči gostom. Le zjutraj, prav zgodaj, vtegneš biti pri sv. maši, na pol zaspan. Da bi mogel biti pri pridigi, na to ni misliti. V večnem dirindaju si. — V takih hišah ne bodi v službi. V naj-

veči nevarnosti si, da postaneš mlačen in malomaren, da duši nakoplješ veliko škodo.

4. So gostilne in kerčme, v katerih se nravnost in poštenje psuje in smeši. Gospodar pripušča vsakeršne nespodobnosti, davabi goste in pivce. Radi vidijo, če so posli lehkomisljeni in razuzdani. Gosti si dopuščajo, kar ne gre, in se ne sme. Posli niso varni nesramnosti. — V takih hišah ne služi nikaker. Ti si vedno v nevarni in bližnji priložnosti v greh. Koliko dobrih in verlih deklet se je pogubilo v takih hišah. Tudi boljše gostilne, krepilne, morejo biti v tem oziru pogubljive.

5. Po gostilnah, kjer ženski posli spremljajo tujce v izbe, je treba največje previdnosti. V takih primerih bodi resna, kratkobesedna, molčeča, ne spuščaj se v pogovor, oddalji se hitro. Tuja bodi, tujci so.

6. Keder imaš denar prejemati in izdajati, zlasti keder je tega veliko, kjer je vse odvisno od zvestobe poslov, takrat moraš vedeti, ali si dovolj terden, da ne delaš proti poštenju. Ako si nagnjen izmikati, ne sprejemaj take službe. — Nepošteno je, če ženski posli pri večih gospodarstvih dosti ne pazijo, ali gosti plačujejo, če od prijateljev in znancev plače ne zahtevajo, če so v nemarni pri izterjevanju denarja, če napačno štejejo: tako morejo gospodarju prizadeti veliko škode. Da je potlej povračati treba, se umeva samo ob sebi.

Še veliko bi ti mogel povedati, kako se je godilo poslom po gostilnah, kerčmah, hotelih... Zatorej pazi natanko na pripomine, ki so ti dani v tem poglavju. Ponavljam: Keder ti je na ponudbo taka služba, poizvedi poprej, kako je v hiši z vero in pobožnostjo, da ne zabliodi v jamo razbojnikov. Ako si po nesreči zašel k takim gospodarjem, katerim je bog denar in dobiček, glej, da se jih nemudoma rešiš.

21. Služba pri drugovercih.

1. Keder imaš na izbiri ali službo pri katoliškem gospodarju, ali pri judu, protestantu, ne moreš omahovati. Posel je ud družine, domačin, in o drugi strani imajo gospodarji posiom namesčevati stariše, ter skerbeti jim za časni in večni blager. To se more najboljše goditi, kjer so gospodarji in posli e n e vere. Katoliški gospodar to razume, ker je sam katoliški; pozna svoje verske dolžnosti in potrebe. Ako so gospodarji dobri katoličani,

bodo ti sami svetili z dobrim zgledom, ter te celo priganjali zanikernega. S katoliškimi gospodarji moreš tudi govoriti o verskih rečeh, prašati jih za svet... Katoliški gospodarji ti bodo obnašaj sodili po katoliških načelih. Pa čemu toliko govoriti? Derži se tega, kar so te učili doma, potlej boš pravo zadel ali zadela.

2. Služba pri drugovercih, protestantih, judih, te more zavirati v rečeh izveličanja, v prid ti bo težko kedaj. Razloček mej katoličani, protestanti, judi je prav velik. Mogoče, da si bosta gospodar in posel vsa tuja. Morda te bo prašal, koliko časa in kateri čas potrebuješ, da opraviš svoje verske potrebe. Pogodila se bota, in drugi drugega pustila. A to bo tudi vse. Nihče se ne bo brigal, ali tudi res opravljaš svoje verske dolžnosti, ali hodiš k sv. maši, ali praznuješ božič in velikonoč, itd.

3. Pa more biti tudi drugači. Taka služba ti more naravnost škoditi. Blekali bodo o izpovedi, o sv. maši, o odpustkih, o svetnikih, cerkvi, papežu, itd. Norčevali se bodo s tvojim rožnim vencem, ki ga bodo kje izteknili, smejali se bodo tvoji „neumnosti“, šalili se s postom. Ti se terdno deržiš svoje vere, ali tvojemu dušnemu blagru to ne more priditi. Kar je tebi najsvetejše, to drugi zaničujejo. Ali ni mogoče, da se ti dvojbe porode, da jameš omahovati? da jameš zanemarjati svoje svete dolžnosti? Še večja je nevarnost, ako so ti taki drugoverski gospodarji dobri in prijazni. Zdaj vtegneš misliti: Ljudje so dobri, tudi brez vere, brez maše, brez izpovedi, brez posta. Ta misel je silno zapeljiva. Dobra ta stran gospodarjeva te zapečuje, da ne ceniš vere, na katero je Kristus zastavil zveličanje. Izkušnja uči, da dalje in bližnje občeovati z drugoverci, nigdar ni koristilo, pač pa škodilo. Ako so res okoličnosti take, da moraš biti v službi pri drugevercih, varuj si vero, ne sramuj se je, spoznavaj jo odločno, kaker se spodobi poštenemu človeku.

22. Služba pri otrocih.

1. Ta služba je težavna, zaslužljiva, prav odgovorna. Služba je, ki prizadeva truda, ki zahteva poterpežljivosti. Otrok dela po svoji volji, po svoji termi, po svojih muhah; prevdarka in uvidnosti mu manjka. Vsaki hip kaj stori, kar odraslega moti, nadleguje. Nemiren je, gibljev, izpremenljiv; joka se, smeja se, ropota, zvira se, vsaki trenotek hoče kaj drugega, sega po škodljivem, prijema za prepovedano, itd. Vse to

prenašati cel dan, potlej otroka še ponoči varovati in pri njem bedeti..., to je vtrudno, težavno, pa tudi prav zaslužljivo, ako se godi iz pravega namena. Bog je v svojem veličanskem gospodarstvu za vse poskerbel. Zatoraj so tudi posli, ki imajo posebni čut in dar in ročnost in voljo, da to službo opravljajo s posebno voljnostjo in podarivnostjo in se samozatajo. Gotovo imajo posli obilno plačilo pričakovati v nebesih, ki večkrat svoje življenje, svoje zdravje noč in dan darujejo otrokom.

2. Kedor prevzame službo pri otrocih, prevzame veliko odgovornost. Zveličar sam je ljubil otroke, k sebi jih je klical, blagoslavljal jih je. Izveličar daje toliko vrednost otroku, da mu je angelja iz nebes za váriha pridružil. Žuga največo kazen tistemu, ki bi škodil otroku. To pomisli, kader sprejemaš službo pri otrocih. Ti imaš biti vidni angelj varih otroku. Tebi sta izročena telo in duša njegova.

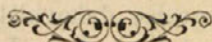
3. Skerbi najprej za zdravje otrok. V to ti je treba vedne in vestne čujočnosti. Pri teh nerazvitih in neodraslih bitjih, bi dejal, je skoraj vse nevarnost, nekaj zavoljo njih šibkih udov, ki se tako lahko ranijo, zvijejo, izkrive, nekaj zavoljo njih radovednosti, ki po vsem sega, in nikjer nevarnosti ne vidi. Le en neopažen trenotek, in — otrok je poškodovan, morda za celo življenje hudo poabljen. Ničesar ne dopuščaj, kar bi otroku škoditi vtegnilo. Ako opaziš znamenja bolezni, ne mudi tega povedati starišem, da pravi čas pokličejo zdravnika. Keder se je otrok poškodoval po tvoji malomarnosti, np. če je pal, če se je udaril, če si je roko izpehnil, izpoznav odkritoserčno in natanko povej, kako je bilo, da more zdravnik škodo precej najti. Keder ti je zaupan bolan otrok, derži se zdravnikovih naročil in predpisov: potlej nimaš nobene odgovornosti. Ne delaj pa svojeglavno, kaker bi bila ti zdravnik.

4. Tebi je izročena tudi otrokova duša. Otroci so prav zgodaj, že s tretjim, četrtem letom, za vse dovzetni, živahni, radovedni. Kaker za vse prijemajo, tako vidijo, slišijo, opazijo več, kaker si misliš: vse jim je novo. Treba ti je torej silno previdnemu biti, da otroku ne škodiš. Izkušaj, da si pridobiš ljubezen in zaupanje otrok; potlej boš mogla mnogotero in dobrodejno delovati nanje. Pazi na najpotrebniše lastnosti otrokove: pokorščina, resničnost, spodobnost. Odpravljaj termoglavost, neresničnost, vsako nespodobnost v vedenju otrokovem. Glede spodobnosti moraš otrokom zgodaj povedati, kaj se

spodobi, kaj ne; sama se moraš v svojem vedenju ogibati vsega nespodobnega, in nedolžnost otrok spoštovati. Bodi previdna v besedah, pogovorih, pesnih. Keder občuješ s svojimi tovarišicami, varuj se vsega, kar bi moglo žaliti otrokove oči in nšesa. Nekateri zagovedni posli so v tej zadevi, in celo pred otroci, šest ali sedem let starimi, prav neprevidni in lehkomišljeni, in tako dobi otrok vtis, ki se mu ponovi v poznejših letih. Keder opaziš na otroku posebne napake, je dobro, je celo potrebno, da starišem poveš, naj oni pomagajo. Pametni stariši, ki otrok ne ljubijo slepo, ti bodo hvaležni, ter te bodo podpirali zoper otrokove napake.

5. Moreš pa tudi otroke, nežne, vtisljive, vedoželjne, marisikaj dobrega naučiti. Pri živahnih, darovitih otrocih je spomin že v četrtem, petem letu čudno razvit. Berž si zapametijo in obderže. Saj vidimo, kaj in koliko se uče v malih šolah. Govori jim toraj o Bogu, ki je vse naredil in tako lepo, da vse ve in vidi, da nima rad nepokornih, termoglavnih, sladkosnednih otrok, in da se veseli dobrih otrok. Pripoveduj jim o Kristusu, o Mariji, o Betlehemu, o pastircih. Uči jih majhine pregovore. Uči jih moliti, zjutraj in zvečer, ž njimi kleči in moli. Tako boš res prva učiteljica otrokom, in otroci se te bodo še v poznih letih spominjali, kako si jih varovala, in na vse lepo in dobro napeljevala. Bog pa ti bo poplačal, kar si dobrega storila tem nedolžnim stvarcam.

Francišškanski generaljni minister na popotovanju v Sveto Zemljo.

V enem prejšnjih zvezkov smo vže povedali, da se je odpeljal naš prečastiti generaljni minister, p. Alojz iz Parme v Sveto Deželo ogledat tamkajšno kustodijo našega reda. V nedeljo 16. malega travna je priplavala parna ladja Ortidža (Ortigia), ki ga je vozila, v loko egiptovskega mesta Aleksandrije. Berž se je vzdignila na sprednjem delu ladje zastava Svete Zemlje in pozdravile so jo zastave aleksandrijske posadke in parnikov vsidranih v loki, mej njimi dveh angleških vojnih ladij. Ko so se spustila sidra, so prišli na Ortidžo, da pozdravijo generalja, nadškof se svojim vikarijem, gvardijan - župnik aleksandrijski in drugi predstojniki frančiškanskih samostanov egiptov-

skih, tajnik kustodije Svete Zemlje, ki je prišel nalašč iz Jeruzalema p. generalju naproti, odposlanstva jezuitov in raznih drugih redov, ki so v Aleksandriji, itd. Čoln, na katerem se je peljal p. generalj na suho, je bil krasno nakičen in tudi na njem je plapolala zastava Sv. Zemlje. Na bregu ga je čakalo pet častnih straž na konjih, ki jih je poslal sam guverner mesta, da ga spremijo do cerkve, frančiškanska in druge katoliške šole se zastavami in godbo ter brezbrojna množica ljudi vsake narodnosti. Po poti so dečki cvetlice posipali pred p. generaljem. Po ulici koder se je premikal spreved, so bile razpostavljene straže, po oknih in odrih je bilo polno gledalcev. Ko se je spreved približal cerkvenemu vertu, so začeli možnarji pokati in zvonovi zvoniti. Od železnega omrežja do cerkvenih vrat je bilo vse oplešano s zastavami, papeževimi, Svete Zemlje in francoskimi, v sredi ulice je stal krasen slavolok, ki so ga postavili udje karmelske bratovščine. Tudi cerkvi in samostanu je bilo lice okrašeno s cvetjem in slikami. Ljudstva je bilo vse natlačeno. Učenci šolskih bratov so godli ali svirali, kar so znali najlepšega, ž njimi so se verstili učenci frančiškanske šole; ljudstvo je pa s tisočerim e v v i v a (živil) pozdravljalo p. generalja. Ko je vstopil v cerkev, je p. generalj pokropil duhovništvo in ljudstvo z blagoslovljeno vodo in nadalje se je veršil cerkveni sprejem po obredniku. Globoko ginjen je p. generalj naposled nagovoril pričujoče ter podelil blagoslov duhovništvu in narodu. —

Še veličastniši je bil vhod v Jeruzalem 1. junija t. l. Jeruzalemski paša mu je poslal naproti v Kolonijo tri laške milje od Jeruzalema svojo kočijo in 50 vojakov pešcev in 15 konjиков. Konzulji in občina so poslali 20 janičarjev na konjih in več ko 40 kočij prvih veljakov svetega mesta je spremljalo v Jeruzalem naslednika svetega Frančiška, kaker bi bil mogočen kralj.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajne tretjerednice skupščine goriške: Ana (Marija) Čalik, Uršula (Angela) Mikloš, Marija (Angela) Lisjak, Jožefa (Klara) Flajben, Antonija (Elizabeta) Homeljak, tretjerednik Frančišek (Bonaventura) Jejčič; černiške: Neža (Elizabeta) Brcko; rodiške: Marjeta (Ma-

rija) Drožina, Helena (Ema) Kovačič, Ana (Marija) Čebolin ; n a z a r s k e : tretjerednik Martin Zalesnik, tretjerednice : Frančiška Žuntar, Marjeta Goriup, Marija Glojak, Marija Benda, Neža Fidej, Terezija Primek ; pri Sv. Trojici v Slov. Goricah : Toplak Jera od sv. Andraša, Ozvatič Marija, Ček Elizabeta od sv. Urbana, Slatinšek Jozefa od sv. Ane, Vogrinec Neža od sv. Trojice, Kocbek Marija od sv. Trojice, Horvat Ana od sv. Trojice, Cetl Jurij od sv. Antona, Cetl Marija od sv. Antona, Polič Ana od sv. Bolfanka, Lovrenčič Ana od sv. Trojice, Šijanec Marija od sv. Jurija na Ščavnici, Farazin Marija od sv. Jurija v Slov. Goricah, Rajbar Katerina od sv. Petra pri Radgoni, Potočnik Ana od sv. Urbana, Čeh Katarina od sv. Antona, Zirngast Magdalena v Apačah, Maguša Ana od sv. Križa pri Ljutomeru, Jauk Elizabeta od sv. Ane, Alt Elizabeta od sv. Urbana, Vurcer Marija od sv. Benedikta, Damiš Avguštin od Sv. Trojice.

Na dalje se priporočajo v molitev : ena oseba iz Noveštife in ena iz Št. Pavla ; tretjeredniki v Lešah ; M. Z. za rešenje iz gerdihi skušnjav, iz stisek in britkosti ; neka oseba za stanoovitnost v dobrem in srečno zadnjo uro ; neka hudo bolna deklica v Gorici ; M. B. za spreobrnjenje ; F. Br. za ozdravljenje ; J. in M. K. tretjerednika v velikih dušnih in telesnih stiskah ; dva mladeniča za spreobrnjenje ; M. S. tretjerednica za ozdravljenje ali pa voljno poterpljenje ; neka dekle za zdravje, da bi mogla službo, ki jo je nastopila, lahko opravljati, priporoča tudi svojega ranjkega brata, ki je naglo in neprevideno smert storil v daljnem kraju ; neka žena priporoša svojega terdovratnega sinu v molitev za spreobrnjenje ; neka mati svojo poldrugo leto staro hčerko ki je vedno bolna, da bi ji Bog dal zdravje, ali da bi jo k sebi vzel, ako ni njegova sveta volja, da ozdravi. (Sv. maše za poslana 2 gl smo oškerbeli po namenu.)

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Gorice 11. junija 1893.

Sè serčno hvaležnostjo se zahvaljujem sv. Antonu in sv. Frančišku za rešitev iz smertne nevarnosti pri neki ostrašeni živali. In tudi za mnogo drugih milosti, ketere sem prejel na njih priprošnji, hvala sv. Antonu in sv. Frančišku.

P. J.

V Radovljici 12. junija 1890.

Pripravljanje za skušnjo, katero sem meseca maja delala, me je tako oslabilo, da skoro ni bilo upanja, da bi se ji mogla podvreči in da bi se vsa ta reč dobro izšla. V tej stiski sem se obrnila zaupno do blažene Device Marije, sv. Frančiška, sv. Antona, sv. Alojzija, sv. Rozalije in angelja variha in naprosila tudi druge, da so me v molitvi podpirali. In Bogu bodi hvala, vse je srečno prestano; a to sem dosegla, vem prav dobro, na prošnjo imenovanih božjih ljubljencev. Vedno naj se razlega čast imenovanim priprošnikom, katere vnovič prosim, da bi mi pri Bogu milost izprosili, da bi mogla natančno dolžnosti stanu spolnjevati.

Rozalija Lenassi.*)

Od Sv. Urbana pri Ptuj 3. julija 1893.

Bila sem prav nevarno bolna. Na nasvet sem se priporočila bl. D. Mariji in sv. Antoniju Padov. ter sem obljubila bl. D. Mariji devetdnevnicu opraviti, in v čast sv. Antonija Padov. kratko molitvico skozi delj časa. Po priprošnji sem ozdravela in obljubila to naznaniti v „Cvetju“ v zahvalo, kar s tem hvalžno storim.

Marija Poštrak
tretjerednica.

Dalje naznanjajo svojo zahvalo: p. F. H. sotrudnik „Cvetja“, ki se je v hudi in nevarni bolezni zatekel k sv. Antonu Padovanskemu in je bil vslišan; K. T. za večkratno vslišanje po devetdnevnicu na čast Lurški Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu; L. P. ravno tako; nekedo na Štajerskem za vslišano molitev; M. R. tretjerednica iz kanalske okolice za trikratno vslišanje; A. Dr. za ozdravelo živinče; A. K. za ozdravljenje noge; M. C. iz Gorice za vslišano molitev; L. F. iz Ljubljane za ozdravljenje noge; iz Planine za ozdravljenje materino in večkratno vslišanje v drugih potrebah; A. K. od sv. Petra pri Radgoni za zboljšanje zdravja; iz Idrije za večkratno vslišanje v telesnih zadevah; M. S. tretjerednica za ozdravljenje živinčeta; M. U. tretjerednica za ozdravljenje hudo bolne sestre po devetdnevnicu na čast sv. Antonu in naši ljubi Gospê presv. Serca.

*) Priloženi gl. smo namenili za kolegij sv. Antona v Rimu. Bog poverni.